

BOUS

Els correbous: entre la tradició i la modernitat

Aquest dies, mentre a les Terres de l'Ebre, una de les principals converses gira entorn a la prohibició dels correbous, les festes per antonomàsia de molts dels nostres pobles, per casualitat he llegit que la revista local de la Ràpita feia ressò, ja fa uns quants anys, també, de la possible supressió d'aquests. Un tema, per a mi, gens complicat, i que enfonsa les seves arrels en el naixement de la meua ciutat i el delta de l'Ebre. Hi ha qui diu, que és necessari un debat, allunyat de les passions i del respecte que mereixen els que hi estan a favor i en contra. El Parlament de Catalunya va aprovar el passat 26 de setembre una proposta presentada per Catalunya en Comú, que instava el nostre Govern a fer canvis en algunes de les festes tradicionals com els correbous, amb la protecció dels animals. Aquesta proposta recollia les iniciatives d'associacions animalistes per tal d'aconseguir-ne la desaparició. Independentment dels noms dels diputats que van votar a favor i en contra d'aquesta proposta, hi ha una cultura que durant segles ha permès que la festa dels bous sigui una de les tradicions més arrelades en diversos

municipis de les nostres terres; concretament, a la Ràpita sempre s'ha dit que si no hi ha bous no hi ha festes, i és veritat, i no solament això, sinó que l'economia de l'Ebre s'hi veu beneficiada per l'augment de turistes que ens visiten, siguin del mateix Ebre català, com de diferents ciutats de la resta de Catalunya, del nord de Castelló i altres visitants de l'Estat, i sobretot de nombrosos turistes francesos de la Provença i de la regió de Nîmes. Més enllà dels correbous hi ha una cultura que s'ha de respectar i els bous en són una. La crisi política que actualment provoquen des de Madrid, tant el seus polítics, els seus jutges, la seva premsa cavernícola, està incidint negativament en moltes cultures peninsulars de forma infantil i ridícula, cosa que fa que el poble de Castella estigui en permanent estat d'ignorància amb una visió distorsionada, en benefici de les elits madrilenyes i de les seves riques famílies. Jo voldria saber qui hi ha al darrere dels animalistes que lluiten per la salvaguarda i protecció dels bous. He arribat a pensar que hi ha gent interessada que promou aquests actes en contra dels bous per a des-

viar l'atenció d'altres temes més interessants. Durant el mandat de l'alcalde Joan Martí Masdeu, en ple centre de la Ràpita, a la mateixa plaça Carles III, els animalistes va aconseguir tallar el trànsit de la carretera i van muntar un espectacle insòlit i indignant, en la persona d'un noi jove, d'uns vint anys aproximadament. Aquest noi portava la cara i les cames plenes de pintura roja, com si estiguessin ensangonades i estirat amb cordes pels seus companys. Vam ser molts els rapitencs que vam protestar per la patètica escena que estàvem veient i li vam preguntar si no li feia vergonya el que li estaven fent els defensors de la prohibició dels correbous, els seus propis amics. Jo mateix li vaig dir que dirien els seus fills el dia de demà, al veure el seu pare encadenat com si fos un esclau de l'Imperi romà. Em va mirar i no va dir res, però amb el cap va assentir. Hi ha silencis que parlen. També hi ha al darrere la lluita contra el poble, o com diria l'Arbó i Kerouac la lluita de la ciutat contra el camp, avui que les ciutats es proclamen com el futur del coneixement i de la modernitat, quan saben perfectament que sense els

pobles i el camp la vida seria impossible. Fa molts anys un catedràtic d'una universitat belga em va dir la sort que tenia Barcelona de tenir al costat el delta del Llobregat. Als pobles no som analfabets i moltes ciutats del món, ja sigui Londres, Brussel·les, París, Nova York, Calcuta o la mateixa Barcelona, els homicidis, la corrupció, la droga, la brutícia, o el que és pitjor, la contaminació ambiental, són a l'ordre del dia, i molts, en lloc de protegir la salut dels seus habitants, lluiten contra una gent que juga amb els bous, una tradició que en la mateixa Creta, el lloc del naixement de la civilització occidental, els nostres avantpassats ja feien fa 4.000 anys -i està documentat- correbous.

El mes passat, a la meua secció d'entrevistes a la *Revista Ràpita*, vaig entrevistar un noi de Vic sobre aquesta qüestió. Un jove que fa cinc anys que viu a la Ràpita. La seva resposta té molt de suc: "A mi el maltracte animal no m'agrada, però en el cas dels correbous a l'Ebre s'ha de respectar la tradició. Jo no veig cap indici de violència contra els bous; la gent juga amb els bous, és una cosa festiva i la

Eduardo Sánchez
cronista cultural

gent s'ho passa molt bé. Personalment penso que s'ha de respectar la festa dels bous, he llegit que el bou no sofreix cap mal, i això forma part de la vostra cultura". Invocar el segle XXI per suprimir una part de la nostra cultura em resulta un argument tan fals com maliciós, totalment fora de lloc. La globalització ben mirada -i jo no soc un expert en economia- beneficia les classes altes, les elits adinerades, els devots de Donald Trump. La meua felicitació al senyor Santi Albiol, per la seva valentia i la seva dignitat, tot i que no tinc el gust de conèixer-lo i també l'Agrupació de penyes i comissions taurines de les Terres de l'Ebre. En ple segle XXI és perfectament compatible la nostra tradició dels correbous amb la modernitat.